

Statsforvaltningen
Storetorv 10
6200 Aabenraa
Tilsynet med kommuner og regioner

Den 4 december 2014

Klage over Københavns Kommune:

Hermed klages over Københavns Kommunes instruktion og vejledning af lederne af herberg for hjemløse (efter § 110 i Lov om Social Service, herefter § 110-institutioner) om optagelse af uregistrerede EU-borgere.

Der klages over, at instruktionen er indholdsmæssigt ulovlig (1) og at det desuden er ulovligt at Københavns Kommune instruerer lederen af en § 110-institution som sket (2).

1. For så vidt angår Københavns Kommunes opfattelse af gældende ret henvises til vedlagte bilag 1, som er et svar fra socialforvaltningens direktør. Heri forklares kommunens opfattelse loven samt den praksis, der ligger til grund for kommunens instruktion og vejledning af lederne § 110-institutionerne. Københavns Kommune fortolker Serviceloven således, at uregistrerede EU-borgere er udelukket fra optagelse på § 110 institutioner, uanset at de har lovligt ophold i Danmark. Kommunen mener, at et egentligt opholdsgrundlag er nødvendigt - bl.a. ved en analogislutning fra praksis efter aktivloven. Herved kommer kommunen frem til, at selvom EU-borgerne har lovligt ophold i Danmark, og derfor umiddelbart har ret til hjælp efter serviceloven, skal de udelukkes fra adgang til kommunale § 110-institutioner. De anførte synspunkter ligger til grund for den nuværende praksis i Københavns Kommune, hvor alle uregistrerede EU-borgere over én kam afvises i døren til § 110-institutioner.

Synspunktet er gentaget af Københavns Kommune, Mål- og Rammekontoret for Voksne i vedlagte mail, bilag 2, der er fremsendt til lederen af Kirkens Korshærs varmetue, som har adspurgt hvilke borgere, der kan henvises til kommunens § 110-institutioner. Mål- og Rammekontoret skriver, at EU-borgere skal kunne dokumentere deres opholdsgrundlag, hvilket ikke er muligt for arbejdssøgende EU-borgere, idet disse er udelukket fra at registrere sig hos Statsforvaltningen eller hos nogen andre instanser.

I vedlagte notat (bilag 3) har Kirkens Korshær redegjort for retstilstanden. Det fremgår heraf, at EU-borgere har ret til at opholde sig i et andet EU-land i indtil 3 måneder uden andre betingelser end gyldigt pas, og indtil 6 måneder eller længere, såfremt de er arbejdssøgende ikke ligger værtslandets sociale system til urimelig byrde. Af EU-domstolens praksis fremgår det endvidere, at henvendelse til en social foranstaltning (som en § 110-institution) ikke indebærer, at den pågældende kan betragtes at ligge værtslandet til byrde på en sådan måde, at opholdsretten bortfalder.

Socialministeriet har bekræftet Kirkens Korshærs forståelse af EU-retten, idet notatet har været forelagt ministeriet, der har svaret i skrivelse af 14. november 2013 (se bilag 4) at en EU-borgers opholdsret ikke bortfalder ved henvendelse til § 110 herberg. Ministeriet er i øvrigt også enig med Kirkens Korshær i, at det er Statsforvaltningen (og ikke lederen af en § 110-Institution), der har kompetence til at vurdere og afgøre om en EU-borgers opholdsret er ophørt, og at en sådan vurdering skal være Individuel og tage en række hensyn i betragtning.

Af datoerne på dokumenterne fremgår det, at Københavns Kommune har fastholdt sin opfattelse og deraf følgende praksis, uanset at kommunen af bl.a. af Kirkens Korshær er blevet gjort opmærksom på, at denne praksis er ulovlig. Dertil kommer, at socialminister Manu Sareen i vedlagte bilag 5 slår fast, at borgere som opholder sig i landet lovligt på baggrund af EU-retten, kan benytte sig af tilbud efter serviceloven, såfremt de tilhører målgruppen for tilbuddet.

2. Hertil kommer, at det ikke er lovligt, at Københavns kommune instruerer og vejleder lederne af § 110-Institutionerne om forståelsen lovgivningen.

Efter servicelovens § 110 er det lederen af institutionen, der alene træffer beslutning om optagelse. Den Sociale Ankestyrelse har for nyligt truffet afgørelse om, at ankestyrelsen ikke kan prøve afvisninger fra optagelse i en § 110-institution, netop på baggrund af bestemmelsen om lederens kompetence i Servicelovens § 110. (Se vedlagte bilag 6).

Det følger af denne afgørelse, at kommunen ikke kan instruere lederen af § 110-institutioner om, hvem der kan optages eller i det hele taget vejlede lederne om fortolkning af lovgivningen. Skulle dette være tilfældet, må en sådan vejledning i hvert fald forudsætte, at den er saglig og ikke et partsindlæg.

Uanset, at de ikke er retligt forpligtet, vil lederne af kommunale § 110-institutioner samt af herberger med driftsoverenskomst, i praksis føle sig nødsaget til at følge kommunens vejledning, selvom denne er i strid med lovgivningen..

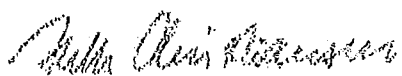
Afslutningsvis bemærkes, at kommunens ulovlige adfærd har betydelige skadevirkninger for socialt udsatte mennesker, som har vanskeligt ved at sikre egne rettigheder. Når Københavns Kommune mod bedre vidende instruerer og vejleder om, at lederen af § 110-institutioner skal afvise alle uregistrerede EU-borgere, der – i praksis – ikke kan fremvise gult sygesikringskort, betyder det også forskydninger i belastningen af alle institutioner, som tilbyder overnatning til hjemløse og andre, idet private tiltag, som ikke er underlagt Serviceloven, herunder Kirkens Korshærs natcafe for hjemløse, oplever et konstant og voldsomt pres. Vi er derudover vidende om et større antal mennesker som, med store sociale og helbredsmæssige konsekvenser, er henvist til at overnatte udendørs, mens der muligvis er ledige plader på Københavns Kommunes § 110 institutioner.

Endelig bemærkes, at ovennævnte spørgsmål har været debatteret i Københavns Kommune flere gange, og at kommunen, trods Socialministeriets svar på Kirkens Korshærs notat, fortsætter sin nuværende praksis.

Vi imødeser svar på denne klage. Vi vil ligeledes bede om en bekræftelse på modtagelse af denne klage.

Skulle der opstå yderligere spørgsmål i forbindelse med denne klage, beder vi jer kontakte Kirkens Korshærs rådgivningscenter Kompasset, Worsaaesvej 15B, kld. th. 1972 Frederiksberg C. mail: maj@kirkenskorshaer.dk.

Med venlig hilsen

Helle Christensen,

Chef for Kirkens Korshær

Bilag 1: Svar til Signe Færch fra Socialforvaltningens adm. direktør af 28 marts 2014

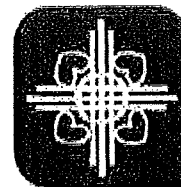
Bilag 2: Mail til lederen af Kirkens Korshærs varmestue fra Københavns Kommunes Mål- og Rammekontor af 5. februar 2014.

Bilag 3: Kirkens Korshærs Notat til Socialministeren af 6. juni 2013

Bilag 4: Svarskrivelse fra Socialministeren til Kirken Korshær af 14. november 2013

Bilag 5: Svar fra Socialministeren til Folketingets socialudvalg af 19. november 2014

Bilag 6: Afgørelse fra Ankestyrelsen af 11. september 2014

**KIRKENS
KORSHÆR**

Nikolaj Plads 15
1067 København K

Tlf. 3312 1600

Fax: 3312 2036

kk@kobenhavn.kirkenskorshaer.dk

www.kirkenskorshaer.dk

Folketingets Socialudvalg

Dato: 19. november 2014

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 24. oktober 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 23 (SOU alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 23:

Under henvisning til svar på spørgsmål nr. 452 (folketingsåret 2013-14, SOU alm. del) bedes ministeren oplyse lovligheden af, at der kommunalt oprettes såkaldte transitrum, hvor udenlandske hjemløse tilbydes overnatning og oplysning, samt vejledning og hjælp til hjemrejse, og hvor dette tilbydes personer, som har lovligt ophold på baggrund af EU-retten, og ministeren bedes eksplicit redegøre for hjemlen til dette.

Svar:

Det er en betingelse for at benytte et tilbud efter serviceloven, at man har lovligt ophold her i landet, jf. servicelovens § 2. For at opnå støtte efter serviceloven, skal der ud over det lovlige ophold her i landet, ifølge lovens sigte og formål, også være et særligt behov, der følger af nedsat psykisk eller psykisk funktionsevne eller skyldes særlige sociale problemer.

Borgere, som opholder sig her i landet lovligt på baggrund af EU-retten, kan derfor benytte sig af tilbud efter serviceloven, hvis de hører til målgruppen for tilbuddet.

Det gælder generelt, jf. servicelovens § 10, at kommunalbestyrelsen skal sørge for, at enhver, der har ret til hjælp jf. servicelovens § 2, har mulighed for at få gratis rådgivning, og at formålet med denne rådgivning blandt andet er at forebygge sociale problemer og hjælpe borgeren over øjeblikkelige vanskeligheder. Derudover gælder det, jf. servicelovens § 12, at kommunalbestyrelsen skal sørge for tilbud om gratis rådgivning til personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer.

Målgruppen for botilbud efter servicelovens § 110 (forsorghjem og herberger) er personer, der har særlige sociale problemer som fx misbrug eller psykiske lidelser, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp.

Enhver, der opholder sig lovligt her i landet, kan få hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. lovens § 3. Til personer, der har ret til ophold her i landet i medfør af de fællesskabsretlige regler om ophold for førstegangsarbejdssøgende, og om personer, der har ret til ophold i op til tre måneder uden administrative betingelser, kan der dog alene gives hjælp i forbindelse med hjemrejse, jf. § 12 a, i lov om aktiv socialpolitik.

I sådanne tilfælde er det kommunen, der efter en konkret vurdering træffer afgørelse om, hvorvidt der kan ydes hjælp til hjemrejsen med hjemmel i § 81 i lov om aktiv socialpolitik.

Manu Sareen

/ Johanne Lykke Aggergaard

Notat vedrørende uregistrerede unionsborgeres adgang til tilbud omfattet af Servicelovens § 110

Dette notat omhandler 3 spørgsmål om uregistrerede unionsborgeres adgang til tilbud omfattet af Servicelovens § 110:

1. Spørgsmålet om, hvorvidt en henvendelse fra en uregistreret unionsborger til et § 110-tilbud i sig selv kan medføre, at unionsborgerens ophold i landet ikke kan betragtes som lovligt.
2. Omfanget og karakteren af den undersøgelse, som lederen af et § 110-tilbud skal foretage af spørgsmålet om, hvorvidt de borgere der henvender sig har lovligt ophold i landet.
3. Muligheden for at henvise uregistrerede unionsborgere, der konstateres ikke at have lovligt ophold og derfor må afvises fra § 110-tilbud og andre sociale tilbud, til forsørgelse efter udlændingelovens regler.

1. Københavns Kommune har de senere år meldt ud til § 110-tilbud drevet eller finansieret af kommunen, at de ikke må modtage 'udenlandske hjemløse', herunder uregistrerede unionsborgere. I praksis foregår dette ved, at ikke dansk/nordisktalende borgere, der ikke kan fremvise dansk sygesikringsbevis, bliver afvist i døren med den begrundelse, at de ikke opholder sig lovligt i Danmark, og dermed ikke har ret til hjælp efter Serviceloven. Københavns Kommune henviser til, at Socialministeriet tydeligt har meddelt kommunen, at tilbud under Servicelovens § 110 ikke lovligt har mulighed for at hjælpe udenlandske hjemløse med overnatning mv. Se således Københavns Kommunes skrivelse af 25.5 2010, dokument nr. 2010 - 347072 samt skrivelse af 9.3 2011, dokument nr. 2011 - 144419.

Adgang til § 110-tilbud er primært betinget af, at den tilbudssøgende opfylder betingelserne, dvs. tilhører målgruppen for disse tilbud. Dernæst er det en generel betingelse for hjælp efter Serviceloven, at den pågældende har lovligt ophold her i landet. I forhold til vurderingen om, hvorvidt opholdet for uregistrerede unionsborgere er lovligt, har det daværende Velfærdsministerium (nu Social- og Integrationsministeriet) i "Orienteringsskrivelse nr. 2 om lovgivningsmæssige forpligtelser overfor socialt udsatte borgere" af 19. Maj 2008 (intet J.nr.) til samtlige kommuner og regioner, redegjort for at unionsborgere har ret til at opholde sig som turister i et andet EU-land i 3 måneder og som arbejdssøgende i 6 måneder, dette under forudsætning af, at unionsborgeren kan forsørge sig selv og ikke ligger værtslandet til byrde. I forhold til § 110-tilbud har Jørgen Lund fra International Kontor i Social- og Integrationsministeriet den 19. marts 2013 i telefonen oplyst Kirkens Korshær, at såfremt en unionsborger henvender sig til f.eks. en natcafé, så er det klart at personen ikke kan forsørge sig selv og dermed er en byrde for det sociale system. Der opstilles således en formodningsregel om, at uregistrerede unionsborgere, der henvender sig til § 110-tilbud, opholder sig ulovligt i landet.

Dette, mener vi i Kirkens Korshær, er en fejlagtig fortolkning af EU-reglerne om ophold for unionsborgere ud fra følgende betragtninger:

- **Ophold ind til 3 måneder**

Det fremgår særdeles klart af Europa-parlamentet og Rådets direktiv 2004/38/EF (herefter opholdsdirektivet) art. 6, at unionsborgere har ret til ophold på en anden medlemsstats område i tre måneder uden andre betingelser end besiddelse af gyldigt pas. Der kan derfor ikke opstilles en betingelse

om, at unionsborgeren besidder tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv. Det følger dog af opholdsdirektivets artikel 14, stk. 1, at opholdet ikke må blive en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system.

- *Ophold efter 3 måneder*

Retten til ophold i mere end tre måneder for ikke økonomisk aktive unionsborgere følger af opholdsdirektiv art. 7, stk. 1, b), hvor det fremgår, at opholdsretten kan betinges af, at unionsborgeren har tilstrækkelige midler til sig selv og sine familiemedlemmer. Begrebet skal afgrænses i forhold til, at opholdet ikke må blive en urimelig byrde for værtsmedlemsstatens sociale system. Det fremgår klart af både opholdsdirektivets præambel pkt. 16 og EU-domstolens dom i sag C-184/99, Grzelczyk, pr. 38-44, at udsendelse ikke bør være en automatisk følge af, at vedkommende benytter det sociale system.

Værtsmedlemsstaten bør undersøge, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, og tage hensyn til opholdets varighed, unionsborgerens personlige forhold og størrelsen af den ydede støtte for at fastslå, om vedkommende er blevet en urimelig byrde for dens sociale system, jf. opholdsdirektivets præambel pkt. 16 samt Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet KOM (2009) 313, pkt. 2.3.1. Af sidstnævnte fremgår det ligeledes, at kun modtagelse af social bistand er relevant for vurderingen af, hvorvidt den pågældende er en byrde for det sociale system. Således kan en henvendelse til et § 110-tilbud ikke indgå i vurderingen af, hvorvidt en unionsborger er en byrde for det sociale system.

Det bemærkes i øvrigt, at arbejdssøgende unionsborgere, som regnes for økonomisk aktive unionsborgere under TEUF art. 45, har ret til ophold i minimum 6 måneder og længere, hvis de kan påvise, at de reelt søger arbejde og har reelle chancer at opnå beskæftigelse, se C-292/89, Antonissen pr. 21 og opholdsdirektivets præambel pkt. 9. Arbejdssøgende må endvidere under ingen omstændigheder udvises, med mindre det sker af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed jf. opholdsdirektivet art. 14, stk. 4, b).

Ved vurderingen af, hvorvidt en unionsborger er til byrde for det sociale system, skal der tages hensyn til, at medlemsstaterne ved organiseringen af deres sociale sikringsordninger har pligt til at vise en vis økonomisk solidaritet med statsborgere fra andre medlemsstater. De vandrende unionsborgere må således ikke blive en urimelig byrde for samfundsøkonomien, omvendt må rimelige byrder således accepteres jf. også C-184/99, Grzelczyk, pr. 44 og senere fastslået i bl.a. C-209/03, Bidar pr. 56.

Det følger således af den gældende EU-ret, at unionsborgere ikke mister deres opholdsret ved at henvende sig til et § 110-tilbud eller et andet socialt tilbud.

Derimod har de offentlige myndigheder pligt til - på foranledning - at undersøge konkret, om den enkelte unionsborger er en urimelig byrde for værtsmedlemsstaten. Der bør ved vurderingen tages hensyn til unionsborgerens personlige forhold, størrelsen af den ydede hjælp, om der er tale om midlertidige vanskeligheder, samt varigheden af vedkommendes ophold, se Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet KOM (2009) 313, pkt. 2.3.1. Såfremt myndigheden ud fra en proportionalitetsvurdering herefter kommer frem til, at unionsborgeren ikke længere opfylder betingelserne for lovligt ophold, vil den pågældende kunne afvises og dermed også skulle udelukkes fra et § 110-tilbud.

2. Det fremgår af Ministeriets skrivelse af 3. december 2010 til KL, J nr. 2010-7875, samt af "Orienteringsskrivelse nr. 2 om lovgivningsmæssige forpligtelser overfor socialt udsatte borgere" af 19. Maj 2008 (Intet J.nr.), at lederen af et § 110-tilbud skal vurdere, om de personer, der henvender sig, har lovligt ophold her i landet.

Vi mener ikke, at lovgivningen giver kommunen kompetencen til at instruere lederen i generelt at foretage selvstændige undersøgelser af, hvorvidt tilbudsmottagere har lovligt ophold.

Til støtte herfor anføres følgende:

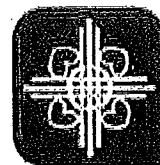
Kompetencen til at beslutte, hvem der skal modtage et tilbud efter § 110 er – som en undtagelse i lovgivningen - udtrykkeligt pålagt Institutionens leder. Heri ligger, at lovgiver har overladt et skøn til lederen og dermed udelukket f. eks. muligheden for, at kommunen kan instruere lederen i, hvorledes dette skøn skal udøves. Anderledes, hvis loven ikke havde indeholdt denne udtrykkelige kompetenceregulering.

Lederen har til opgave at udøve et socialfagligt skøn. Derudover skal lederen afvise en tilbudsmottager, om hvem lederen allerede ved, at vedkommende opholder sig ulovligt i landet. Men det er ikke forudsat og der er ikke skabt rammer for, at lederen selv kan foretage juridiske undersøgelser og bedømmelser af, hvorvidt tilbudssøgende har lovligt ophold.

§ 110- tilbud er forskelligt organiseret. Nogle er kommunale, andre er private, selvejende institutioner, som er kommunalt finansierede. Pligten til at foretage undersøgelse af, hvorvidt EU-borgere har lovligt ophold, må alene kunne pålægges offentlige myndigheder, og det er næppe lovligt at lade denne undersøgelse udføres af private institutioner.

Udtalelser i skrivelser om, at § 110-tilbud kun kan få refunderet udgifter vedrørende tilbudsmottagere, der har lovligt ophold, skal derfor forstås på den begrænsede måde, at lederen er pligtig at afvise – og ikke kan få refunderet udgifter til - tilbudssøgende, om hvem lederen ved, at vedkommende ikke har lovligt ophold. Men udtalelserne giver ikke lederen pligt eller ret til at foretage selvstændige undersøgelser af lovligheden af tilbudsmottageres ophold, som det fremgår af ministeriets førnævnte skrivelser.

3. I de tilfælde, hvor tilbudssøgende måttet afvises som følge af, at de ikke har lovligt ophold, opstår spørgsmålet om, hvorledes lederen kan henvise de pågældende til at søge forsørgelse hos udlændingemyndighederne, jfr. Udlændingelovens § 42a. Der ønskes på dette punkt en vejledning fra Socialministeriet om, hvorledes dette samarbejde skal organiseres og administreres.

**KIRKENS
KORSHÆR**

Nikolaj Plads 15
1067 København K
Tlf. 3312 1600
Fax: 3312 2086

kk@kobenhavn.kirkenskorshaer.dk
www.kirkenskorshaer.dk

Bilag 2

Maj Kastanje

Emne: VS: Henvisning af borgere til kommunale herberger
Vedhæftede filer: image001.png

From: Kenneth Elmegaard Jensen [BT8Z@sof.kk.dk]
Sent: 05 February 2014 14:58
To: Vårnestuen Stengade 40
Subject: Henvisning af borgere til kommunale herberger

Kære Annemette,

Jeg lovede at følge op på vores samtale tidligere i dag, hvor du spurgte til, hvilke borgere, i kan henvise til Københavns Kommunes herberger, såfremt de afvises hos jer.

Der er to betingelser for, at borgere kan henvises til de kommunale herberger.

1. Borgerne skal være en del af målgruppen, jf. Servicelovens § 110.
2. Borgerne skal have lovligt ophold i landet.

Ad. 1

For alle personer gælder, at de skal være en del af målgruppen for forsørgshjem m.v. efter Servicelovens § 110, som omfatter "personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp."

Ad. 2

Herudover gælder, at borgerne skal have lovligt ophold i landet.

EU-borgere har ret til opholde sig som turister i et andet EU-land i tre måneder og som arbejdssøgende i seks måneder under forudsætning af, at de kan forsørge sig selv. I denne periode er de ikke omfattet af målgruppen for de kommunale herberger.

Både for ikke-EU-borgere og øvrige EU-borgere gælder, at de skal kunne dokumentere deres opholdsgrundlag, fx som arbejdstager.

Venlig hilsen
Kenneth Elmegaard

[cid:image001.png@01CF227E.E69A5000]

KØBENHAVNS KOMMUNE
Socialforvaltningen
Mål- og Rammekontoret for Voksne
Bernstorffsgade 17, 4. sal, vær. 420
1592 København V

E-mail: BT8Z@sof.kk.dkmailto:BT8Z@sof.kk.dk
Telefon: +45 29 28 31 16

Til: tilsynet@statsforvaltningen.dk (Tilsynet)
Cc: helle.christiansen@kirkenkorshaer.dk (Helle Christiansen)
Fra: Maj Kastanje (maj@kirkenkorshaer.dk)
Titel: indgivelse af klage over Københavns Kommune
Sendt: 04-12-2014 16:18:59
Bilag: Bilag 2. Mail fra Mål og Rammekontoret.pdf; Bilag 5_SOU alm del - svar på spm 23.pdf; Bilag 4_Svar til Kirkens Korshær fra ministeriet.pdf; Bilag 3_Notal vedr uregistrerede unilonsborgeres adgang til § 110tilbud.pdf; Bilag 1_Svar på socialborgmesterudvalg fra Signe Færch.docx; Klage over Københavns Kommune.pdf;

Hermed fremsendes klage over Københavns Kommune med bilag.
Jeg vil anmode om en kvittering for modtagelse.

På vegne af Kirkens Korshær,

Maj Kastanje

Maj Kastanje
Project Officer

Kompasset – independent guidance for homeless migrants

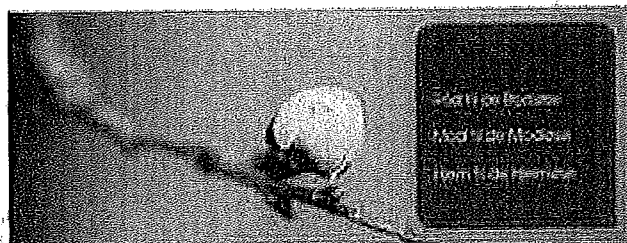
Worsaaesvej 15B th kld.

1972 Frederiksberg C

Mobile: +4523356037

Mail: maj@kirkenkorshaer.dk

www.kompasset.kirkenkorshaer.dk

Kirkens Korshær
Nikolaj Plads 15
1067 København K

Att.: Helle Christiansen
helle.christiansen@kobenhavn.kirkenskorshaer.dk

Ministeren
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 33 92 93 00
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk
www.sm.dk

Kære Helle Christiansen

Mange tak for dine breve af 6. juni 2013 om uregistrerede unionsborgeres adgang til tilbud omfattet af servicelovens § 110 og af 24. september 2013 om et norsk tiltag målrettet EU-migranter, der opholder sig på gaden som tiggere. Jeg skal starte med at beklage det sene svar.

Dato: 14. november 2013

J.nr. 2013-7620

I forhold til henvendelsen af 24. september 2013 bemærkes det, at det nævnte norske tiltag er en prøveordning for 2013. Det norske Justits- og beredskabsdepartementet oplyser i den forbindelse, at ordningen ikke forventes videreført i 2014.

I brevet af 6. juni 2013 beder I om Social-, Børne- og Integrationsministeriets bekræftelse af, at uregistrerede unionsborgere ikke mister deres opholdsret ved at henvende sig til et § 110 tilbud eller et andet socialt tilbud. I beder også ministeriet bekræfte, at lederen af et § 110 tilbud ikke skal vurdere, hvorvidt en tilbudsmotagers ophold er ulovligt, men alene skal foretage en socialfaglig vurdering af, om modtageren falder inden for tilbuddets målgruppe. Derudover ønsker I vejledning om, hvordan der fra udlændingemyndighederne vil blive taget hånd om de unionsborgere, der opholder sig ulovligt i landet, og som har brug for hjælp.

I forhold til første del af anmodningen hører reglerne om opholdsret efter direktiv 2004/38 under Justitsministeriet, og jeg har derfor til brug for svaret indhentet bidrag fra Justitsministeriet herom.

Det er korrekt, at det følger af opholdsdirektivet, at unionsborgere har ret til at opholde sig som turister i et andet EU-land i tre måneder og som reelt arbejds-søgende i seks måneder (og herefter så længe, de kan dokumentere, at de søger arbejde og har reelle chancer for ansættelse) under forudsætning af, at

de kan forsørge sig selv og ikke ligger værtslandets sociale system til urimelig byrde. For ophold af denne karakter er der ikke krav om registrering hos statsforvaltningen.

Det følger af EU-Domstolens praksis, at en førstegangshenvendelse til en social foranstaltning i almindelighed ikke er nok til, at en unionsborger efter EU-retten kan anses for at udgøre en urimelig byrde for værtslandets sociale system. Opholdsretten fortabes derved ikke alene af den grund. Det beror således på en konkret vurdering, om en unionsborger, der har en EU-retlig opholdsret som beskrevet oven for, udgør en urimelig byrde for det sociale system, hvis den pågældende retter henvendelse til et § 110-tilbud. Der kan til brug for denne vurdering blandt andet lægges vægt på, hvor længe den pågældende har opholdt sig her i landet, om den pågældende har midler til sin egen forsørgelse og på formålet med den pågældendes ophold, dvs. om den pågældende f.eks. kan dokumentere at være reelt arbejdssøgende. Det er statsforvaltningen, der har kompetence til at afgøre, om den pågældende opholdsret er ophørt eller ej.

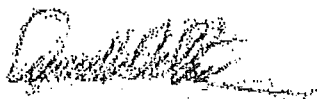
I forhold til besvarelsen af anden del af anmodningen kan jeg oplyse, at en borforms leder i forbindelse med, at denne træffer afgørelse om optagelse i et tilbud efter servicelovens § 110 skal vurdere, hvorvidt den pågældende borger tilhører målgruppen for paragraffen. Dertil gælder det generelt for servicelovens tilbud, at man skal have lovligt ophold her i landet for at have ret til hjælp efter denne lov. Da § 110-tilbud er åbne tilbud - uden visitation og registrering -, kan det f.eks. på grund af sprogproblemer m.m. være vanskeligt at vurdere, om der er tale om personer, der lovligt opholder sig her i landet, og som tilhører målgruppen. Der kan derfor være behov for en nærmere undersøgelse af de pågældendes baggrund og situation, som kan gennemføres indenfor 1-2 dage.

I forhold til anmodningen om vejledning om udlændingemyndighedernes rolle ved unionsborgere uden lovligt ophold og behov for hjælp oplyser Justitsministeriet, at Udlændingestyrelsen under visse betingelser har forsørgelsespligt over for udlændinge, der ikke har lovligt ophold her i landet, og i den forbindelse kompetencen til at vurdere, om den pågældende har ret til forsørgelse efter udlændingeloven.

Endelig kan det oplyses, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsten.

Afslutningsvis vil jeg nævne, at jeg ser frem til at mødes med blandt andet Kirkens Korshær og en række andre private og kirkelige organisationer i dag den 14. november 2013, så jeg kan høre mere om jeres erfaringer og anbefalinger om særligt udsatte EU-borgere i Danmark.

Med venlig hilsen

Annette Vilhelmsen

op til 3 måneder, er afskåret fra at få del i forsørgelsesydelse efter aktivloven.

Således indebærer den gældende praksis efter aktivloven, at til trods for at en førstegangsarbejdssøgende fuldt lovligt opholder sig i landet, er pågældende alligevel afskåret fra at opnå hjælp til forsørgelse efter aktivloven, selv om der i aktivloven direkte står, at "enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har et til hjælp efter denne lov (aktivloven)". Det er således EU- borgerens status som arbejdstager, der medfører adgang til sociale ydelser i Danmark.

Det er Socialforvaltningens opfattelse, at de begrænsninger for EU- borgere, der er gældende efter aktivloven, er de samme, som er gældende efter serviceloven.

Problemstillingen er uddybet i dok. nr. 2014-0026121-1, der var vedlagt som bilag til punkt 18 meddelelser på dagsordenen til Socialudvalget møde den 12. marts 2014, se link:

<http://kkedoc4:808x0/F.aspx?IsTop=true#page@locator.aspx?name=DMS.Document.Details.2&module=Document&subtype=2&rcno=10820182&VerID=10486651>

Venlig hilsen

Anette Laigaard

KOPI

Socialministeriet
International enhed
J.nr. 449 - 848
gfm/kml

19. september 2006

Notat
om
udenlandske statsborgeres ret til sociale ydelser i Danmark under midlertidigt ophold¹ her i landet

Indrejse og ophold

EU – statsborgere og deres medfølgende familiemedlemmer

For EU – statsborgere og deres medfølgende familiemedlemmer er retten til indrejse og ophold i Danmark reguleret i Rådets direktiv af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (38/2004).

Det følger af dette direktiv, artikel 6, at unionsborgere og deres medfølgende familiemedlemmer (uanset nationalitet) uden betingelser har ret til op til 3 måneders ophold på en medlemsstats område. Det følger af direktivets artikel 24, stk.2, at værtslandet **ikke** er forpligtet til at tillægge ret til sociale ydelser i de første 3 måneders ophold.

For ophold ud over de første 3 måneder kan værtslandet kræve, at unionsborgeren og evt. medfølgende familiemedlemmer bliver registreret i værtslandet (dvs. vores folkeregistrering), jf. direktivets artikel 8.

Der er ret til ophold ud over de 3 måneder, hvis der er tale om en erhvervsaktiv person, eller det er en person, der kan dokumentere at råde over tilstrækkelige økonomiske midler til sig selv og sin familie, samt en sygeforsikring, så opholdet ikke bliver en (urimelig) byrde for værtslandets sociale system. Dette gælder også for personer, der er her som følge af uddannelse., jf. direktivets artikel 7.

Nordiske statsborgere og deres familiemedlemmer

Det følger af udlændingelovens § 1, at statsborgere fra Finland, Island, Norge og Sverige frit kan indrejse og opholde sig i Danmark. Disse personer skal tilmeldes folkeregister efter samme regler, som gælder for danskere, der bor i Danmark.

¹ I dette notat lægges til grund, at midlertidigt ophold er et ophold, der ikke strækker sig over 3 måneder. Det lægges endvidere til grund, at det ikke drejer sig om personer, der er udstationeret eller på anden måde har ret til sociale ydelser på grundlag af bestemmelserne i EF – forordning 1408/71 eller EF – forordning 1612/68.

Tredjelandes statsborgere

Tredjelandes statsborgere, der ikke er omfattet af reglerne i Rådets direktiv om opholdsret, som beskrevet ovenfor, skal opfylde udlændingelovens betingelser for opholdstilladelse her i landet, se også afsnittet nedenfor om nordiske statsborgere, som også i visse tilfælde gælder for tredjelandes statsborgere.

Ret til ydelser efter lov om social service

Det fremgår af servicelovens § 2, stk.1, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet har ret til ydelser efter denne lov. Det betyder, at der ikke kan stilles krav om bopæl her i landet – dvs. det er ikke et krav, at personen er tilmeldt folkeregistret. Der kan heller ikke stilles nationalitetskrav. Det følger af servicelovens § 2, stk.1, sammenholdt med forordning 1408/71, at turister under ophold i Danmark vil have ret til den hjælp, som ikke kan vente til de kommer hjem igen. Det gælder f.eks. skift af forbindinger, hjælp til personlig pleje mv.

EU – statsborgere og deres medfølgende familiemedlemmer

Hvis EU – statsborgere og deres medfølgende familiemedlemmer, som opholder sig her i landet i den første 3 måneders periode, som beskrevet ovenfor, søger om hjælp efter serviceloven er Danmark (kommunen) som udgangspunkt ikke forpligtet til at yde hjælpen. Det må herefter afgøres, om den pågældende i givet fald kan få hjælp efter aktivlovens § 81 (enkeltudgifter) til hjælp til hjemsendelse. Det må dog afgøres ud fra den konkrete situation og hvilken hjælp, der er behov for. Som udgangspunkt må det antages, at der er ret til akut hjælp/behandling.

Hvis personen får behov for hjælp efter serviceloven efter opholdsperioden på 3 måneder er udløbet, og den pågældende ikke har fået tilladelse til fortsat at opholde/bo i Danmark, og derfor ikke er folkeregistreret her, er der næppe tale om et lovligt ophold her i landet, og personen har ikke ret til ydelser efter serviceloven. Situationen er da lig situationen beskrevet ovenfor, og der må tages udgangspunkt i, at personen har ret til akut hjælp/behandling.

Nordiske statsborgere

Nordiske statsborgere skal ligestilles med opholdslandets egne statsborgere for så vidt angår den lovgivning, som er omfattet af Den Nordiske Konvention om Social Bistand og Sociale Tjenester, jf. Konventionens artikel 4. Konventionen finder også anvendelse på ydelser efter serviceloven, jf. Konventionens artikel 2. Det fører til, at statsborgere fra et andet nordisk land, der har lovligt midlertidigt ophold her i landet, skal ligestilles med danske statsborgere for så vidt angår retten til ydelser efter serviceloven.

Det fremgår endvidere af Konventionens artikel 6, at en person, der er omfattet af Konventionen (dvs. også ikke – nordiske statsborgere, som har lovligt bopæl i et nordisk land, og er folkeregistreret der), og som under lovligt midlertidigt ophold i et nordisk land får et umiddelbart behov for social bistand og sociale tjenester, skal fra opholdslandet modtage en sådan bistand efter landets lovgivning, som behovet for hjælp tilsiger.

Opholdslandet skal yde den nødvendige sociale bistand og sociale tjenester efter landets lovgivning, indtil opholdet ophører. Dette skal ske på grundlag af en individuel bedømmelse af vedkommendes behov for hjælp. Det midlertidige opholds varighed og forholdene, hvorunder opholdet finder sted, kan påvirke omfanget af den bistand, som den midlertidige opholdskommune er forpligtet til at yde. Der skal ydes hjælp under samme forudsætninger, som til personer, der er bosat i en anden kommune i landet. Det vil sige, at der kun skal ydes hjælp og bistand, hvis behovet ikke kan opfyldes på anden måde.

Det betyder i almindelighed, at den danske kommune til en person på gennemrejse eller kort besøg/ophold i Danmark, kun er forpligtet til at yde den hjælp, som er nødvendig under opholdet eller hjemrejsen.

Hvis der er tale om et lidt længere ophold kan kommunens ansvar også omfatte hjemmehjælp eller andre plejeforanstaltninger (f.eks. plads på et behandlingshjem eller lign.).

Artikel 7 i Konventionen er en beskyttelse mod hjemsendelse. Et eventuelt grundlag for hjemsendelse skal fremgå af national lovgivning (dvs. vores sociale lovgivning og udlændingelovgivningen). Hjemsendelse af forsørgelsesmæssige grunde vil typisk kræve, at personen har opholdt sig længere end 3 måneder, og så er opholdet ikke at betragte som midlertidigt. Hvis en nordisk statsborger bliver hjemsendt af forsørgelsesmæssige grunde betyder det, at den pågældende, hvis han atter indrejser til Danmark, ikke opholder sig lovligt her i landet i servicelovens betydning, og derfor ikke kan ligestilles med en dansker med hensyn til ret til ydelser efter serviceloven, jf. Konventionens artikel 4.

Tredjelands statsborgere

Tredjelands statsborgere, der opholder sig her i landet vil som regel have en opholdstilladelse. Enten er de her i landet som turister eller også bor de her i landet, og er folkeregistreret.

Hvis personen bor og er folkeregistreret her i landet, er der tale om lovligt ophold, og den pågældende har ret til ydelser efter serviceloven.

Hvis personen er her i landet som turist, vil pågældende kun have ret til akut hjælp/behandling. Det vil sige samme situation, som beskrevet ovenfor.

Konklusion:

Sammenfattende kan det siges, at personer (EU – statsborgere og tredjelandsstatsborgere), der opholder sig midlertidig her i landet, og som ikke er folkeregistreret, som udgangspunkt kun har ret til akut hjælp/behandling. Ved vurderingen af denne akutte hjælp/behandling må der naturligvis tage udgangspunkt i den enkelte persons situation og hvilken hjælp/behandling der er akut behov for.

For så vidt angår nordiske statsborgere skal disse som udgangspunkt behandles på samme måde, som andre EU – statsborgere og tredjelandsstatsborgere, men der vil være situationer, hvor disse nordiske statsborgere har en bredere tilgang

til hjælp/behandling, afhængigt af opholdets varighed mv. Med andre ord indlægges der ikke her den samme "akut – vurdering" for behov for hjælp.

Overvejelser om en "samarbejdsaftale" mellem Danmark og Sverige

Det er specielt svenske statsborgere, der under kortere eller længere tids midlertidigt ophold her i landet får brug for hjælp (metadonbehandling, ophold på herberg mv.). Det kunne derfor overvejes, om der kunne laves en "samarbejdsaftale" mellem Sverige og Danmark, så Sverige var forpligtet til at hjemtage disse personer til behandling i Sverige så snart de melder sig i det danske behandlesystem.

Det vil imidlertid være vanskeligt at lave en sådan samarbejdsaftale, da de svenske statsborgere ved en sådan aftale ikke må stilles dårligere end de er ifølge Den Nordiske Konvention om Social Bistand og Sociale Tjenester. Efter denne konvention har de som udgangspunkt ret til behandling i Danmark.

Men hvis der er en ubalance i forholdet mellem svenskere - eller andre nordiske statsborgere - der bliver behandlet i Danmark og danskere, der bliver behandlet i Sverige – eller i et andet nordisk land - kunne det overvejes, at Danmark og Sverige eller andre nordiske lande kunne indgå en refusionsaftale, hvorefter Sverige eller andre nordiske lande refunderer Danmark de udgifter, som landet har til behandling af disse svenske statsborgere. Aktuelt har Danmark og de øvrige nordiske lande refusionsafkald på udgifter til naturalydelser.

Hvis der er behov for det kunne vi også overveje en anden mulighed, nemlig at tage udgangspunkt i den enkelte persons behandlingssituation. Udgangspunktet skulle være, at en person, der er påbegyndt en behandling i sit hjemland kun bør have den mest akutte behandling i opholdslandet for derefter at rejse tilbage til hjemlandet for at fortsætte behandlingen der. En sådan mulighed kræver dog at der etableres et samarbejde mellem de nordiske lande med henblik på at sikre, at en påbegyndt behandling i hjemlandet skal følges op i hjemlandet, når den enkelte persons behandlingssituation tilsiger det. Dette skal i givet fald være en forklarende note til de nordiske konventioner.

Dato: 11. december 2014

Sagsnr. 2014-10863

Orientering om hjemløse uregistrerede EU-borgeres adgang til forsorgshjem og herberger etableret efter servicelovens § 110

Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold er blevet opmærksom på, at der i praksis kan være usikkerhed om fortolkningen af reglerne om optagelse af hjemløse uregistrerede EU-borgere på forsorgshjem og herberger etableret efter servicelovens § 110. Ministeriet ønsker på den baggrund hermed at orientere om reglerne på området.

Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold skal understrege, at der ikke er ændret i servicelovens regler om ophold på forsorgshjem eller herberger. Efter serviceloven er det således fortsat en betingelse, at en person skal have lovligt ophold her i landet, hvis pågældende skal have hjælp efter loven. Dette gælder også i forhold til forsorgshjem eller herberger etableret efter lovens § 110.

Om EU-borgeres adgang til tilbud etableret efter servicelovens § 110

Det er en betingelse for retten til hjælp efter serviceloven, at personen har lovligt ophold her i landet, jf. servicelovens § 2. Den nærmere afgrænsning af, hvem der har ret til hvilke ydelser, følger af den enkelte bestemmelses angivelse af betingelser for at yde hjælp.

Tilbud efter servicelovens § 110 er boformer til midlertidigt ophold for personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp. Det kan for eksempel være hjemløse med et misbrug eller personer med psykiske lidelser. Boligmangel er i sig selv ikke tilstrækkeligt til at begrunde ophold på et forsorgshjem. EU-borgere med lovligt ophold, som tilhører målgruppen, har også adgang til botilbud mv. efter servicelovens § 110.

Optagelse i botilbud efter servicelovens § 110 kan ske ved direkte personlig henvendelse - det såkaldte selvmøderprincip - eller ved henvisning fra offentlige myndigheder. Det er i begge tilfælde botilbuddets leder, der har kompetencen til at træffe afgørelse om, hvorvidt en person opfylder betingelserne for at kunne optages i en boform efter servicelovens § 110. I lederens afgørelse skal der indgå både en vurdering af den pågældendes opholdsretlige status med det formål at fastlægge, om den pågældende opfylder betingelsen om lovligt ophold efter servicelovens § 2, samt en faglig vurdering af, om den pågældende tilhører målgruppen for et § 110-tilbud.

Lederen af botilbuddets vurdering af, om en EU-borgers ophold er lovligt, har alene retsvirkning i forhold til afgørelsen om optagelse på det konkrete botilbud.

Om EU-borgeres ret til ophold

Reglerne om EU-borgeres ret til at opholde sig i et andet EU-land hører under Justitsministeriets område. Herom oplyser Justitsministeriet følgende:

"Det følger af udlændingelovens § 2, stk. 1, at EU-borgere har ret til at indrejse og opholde sig i Danmark i indtil tre måneder. Denne ret er alene betinget af, at EU-borgeren er i besiddelse af et gyldigt pas eller identitetskort.

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4, har en arbejdssøgende EU-borger ret til ophold i Danmark i indtil seks måneder og herefter så længe, det kan dokumenteres, at den pågældende søger arbejde og har reelle chancer for ansættelse.

Det følger af EU-opholdsdirektivets artikel 14, stk. 1, at EU-borgere og deres familiemedlemmer har ret til ophold i indtil tre måneder, så længe de ikke bliver en urimelig byrde for værtslandets sociale system.

Det beror på en konkret vurdering, om en EU-borger, der har en EU-retlig opholdsret som beskrevet ovenfor, udgør en urimelig byrde for det sociale system, hvis den pågældende retter henvendelse til et § 110-tilbud. Der kan ved denne vurdering lægges vægt på bl.a. opholdets varighed her i landet, personlige forhold, om den pågældende har midler til sin egen forsørgelse og på opholdets formål, f.eks. om den pågældende kan dokumentere at være reelt arbejdssøgende.

For ophold i indtil tre måneder og for ophold som jobsøgende er der ikke krav om registrering hos Statsforvaltningen, ligesom EU-borgeren ikke kan mødes med krav om dokumentation for indrejsetidspunkt.

En EU-borger, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af Danmark. Udrejser den pågældende ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsten.

Det bemærkes, at det følger af udlændingeloven, at en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af den pågældende".

Yderligere information m.v.

Ved spørgsmål om reglerne om EU-borgeres opholdsret kan lederen af botilbuddet rette henvendelse til udlændingemyndighederne med henblik på generel vejledning herom. Det bemærkes i den forbindelse, at administrationen af reglerne om opholdsret for EU-borgere, der opholder sig i Danmark som arbejdssøgende, og administrationen af reglerne om udstedelse af registreringsbevis til EU-borgere henhører under Statsforvaltningen. Statsforvaltningen kan kontaktes på telefonnummer 72567036 og eukobenhavn@statsforvaltningen.dk. Administrationen af reglerne om EU-borgeres ret til ophold i Danmark i kortere tid end tre måneder henhører under Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsen kan kontaktes på telefonnummer 35366600 og eu@us.dk.

Med venlig hilsen

Lise Stidsen Vandahl
Kontorchef
Kontoret for Udsatte og Civilsamfund

Skrivelse med orientering nr. 2 om lovgivningsmæssige forpligtelser overfor socialt udsatte borgere

(Til samtlige kommuner, regioner m.fl.)

Den 7. juli 2007 udsendte Socialministeriet og Kommunernes Landsforening i fællesskab et brev til kommuner, regioner m.fl. med en samlet beskrivelse af de væsentligste regler på forsorgshjems- og krisecenterområderne m.m.

Efter udsendelsen er der rejst en række yderligere spørgsmål, ikke blot i relation til forsorgshjem- og krisecentre m.v., men også på andre områder, der har betydning for socialt udsatte borgeres forhold.

Med denne fælles henvendelse vil Kommunernes Landsforening og Velfærdsministeriet orientere om nogle af de regler, der særligt har givet anledning til spørgsmål.

Eu-borgeres ret til ydelser efter serviceloven

EU-borgere har ret til at opholde sig som turister i et andet EU-land i 3 måneder og som arbejdssøgende i 6 måneder under forudsætning af, at de kan forsørge sig selv og at de ikke ligger værtslandet til byrde. Til denne gruppe kan der alene ydes hjælp i forbindelse med hjemrejse jf. aktivlovens § 12a.

Personer, der ikke opholder sig lovligt her i landet, vil have ret til den hjælp, som ikke kan vente til de kommer hjem igen. Det gælder f.eks. akut lægehjælp mv.

Forsorgshjem, herberger m.v. (servicelovens § 110)

Tilbud om ophold i forsorgshjem og herberger er midlertidige botilbud efter § 110 i serviceloven. Optagelse er betinget af dels, at pågældende har lovligt ophold her i landet dels, at pågældende er omfattet af målgruppen for tilbuddet. Målgruppen for forsorgshjem m.v. efter § 110 er »personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp.«

Det er boformens leder, der træffer afgørelse om optagelse og som således skal vurdere, om der er tale om personer, der har lovligt ophold her i landet og som tilhører målgruppen.

Tilsvarende gælder optagelse af besøgende i natcaféer m.v. etableret i tilknytning til en § 110-boform. Da der er tale om åbne tilbud uden visitation og registrering kan det fx på grund af sprogproblemer m.m. være vanskeligt at vurdere, om der er tale om personer, der lovligt opholder sig her i landet og som tilhører målgruppen. Der kan derfor være behov for en nærmere undersøgelse af de pågældendes baggrund og situation, som kan gennemføres indenfor 1-2 dage.

Det er en betingelse for at opnå statsrefusion, at ydelsen er tildelt i overensstemmelse med lovgivningen. Hvis en ydelse er tildelt uden hjemmel, kan kommunen ikke opnå statsrefusion. Hvis en kommune uretmæssigt har modtaget statsrefusion, skal den refunderes.

Folkeregistrering på forsorgshjem og krisecentre m.v.

KOPI

Afgørelser om bopælsregistrering i Det Centrale Personregister (CPR) træffes af kommunerne i første instans. Velfærdsministeriet er klageinstans for kommunale afgørelser om bopælsregistrering, jf. CPR-lovens § 56.

Efter § 6, stk. 1, i CPR-loven (lovbekendtgørelse nr. 1134 af 20. november 2006) skal kommunalbestyrelsen CPR registrere enhver på dennes bopæl i kommunen, hvis vedkommende efter reglerne i CPR-lovens kapitel 4-6 skal være registreret her i landet. Ved bopæl forstås det sted (bolig), hvor en person regelmæssigt sover, når denne ikke er midlertidigt fraværende på grund af ferie, forretningsrejse, sygdom eller lignende, og hvor denne har sine ejendele.

Kommunalbestyrelsen skal efter CPR-lovens § 6, stk. 2, registrere den, der ingen bopæl har, på vedkommendes faste opholdssted i kommunen uanset dets karakter. For at opholdsstedet kan anses for fast, er det bl.a. et krav, at opholdet skal have en vis varighed.

Efter CPR-lovens § 6, stk. 4, skal den hidtidige bopælskommune fortsat have registreret den, der intet fast opholdssted har, men kommunalbestyrelsen skal registrere den pågældende som fraflyttet den tidligere adresse (uden fast bopæl). Kommunalbestyrelsen skal med mellemrum tage sagen op for at vurdere, om der kan fastlægges en bopæl eller et fast opholdssted.

Hvis en person ikke har nogen bopæl, jf. lovens § 6, stk. 1, skal det vurderes, hvorvidt pågældende har et fast opholdssted i kommunen. Med udtrykket »fast opholdssted«, jf. CPR-lovens § 6, stk. 2, sigtes til et sted, som den pågældende ikke benytter som et egentligt hjem, men hvor vedkommende i en vis periode overnatter og kan træffes. Dette gælder f.eks. institutioner som forsorgshjem og krisecentre. Udtrykket omfatter imidlertid også situationer, hvor en persons ophold på en bestemt adresse ikke har en sådan karakter, at stedet kan betragtes som vedkommendes hjem, men hvor vedkommende opholder sig og overnatter i et sådant omfang, at det pågældende sted må siges at være vedkommendes hovedopholdssted. Et herberg for hjemløse vil således f.eks. også kunne betragtes som et fast opholdssted.

Der kan ikke siges noget om, hvor langt opholdet skal være, for at det kan siges at være fast, men hvis alternativet er en registrering uden fast bopæl, vil også ophold af mindre end 1 måneds varighed normalt kunne danne grundlag for registrering af adressen som et fast opholdssted.

For personer, der opholder sig på en institution, gælder en formodning for, at der er tale om et midlertidigt fravær fra deres bopæl. Hvis personen beholder rådigheden over en anden bolig, jf. CPR-lovens § 6, stk. 1, skal vedkommende således fortsat være registreret på denne hidtidige adresse. Er boligen imidlertid opgivet, skal der ske en registrering på institutionen, hvis opholdet dér har en sådan længde, at det kan siges at være fast, jf. ovenfor. Ved helt kortvarige ophold må den pågældende derimod registreres uden fast bopæl i sin hidtidige kommune. Det skal i forbindelse med registrering på en institution præciseres, at de økonomiske byrder, som kommunen måtte blive pålagt derved og eventuel modvilje mod registreringen hos en institutionsbestyrer eller andre, ikke må tillægges betydning ved afgørelsen af, om der skal ske registrering.

Særligt for så vidt angår herberger for hjemløse bemærkes, at hjemløse, som opholder sig på et herberg hver dag i en periode af en sådan længde, at opholdet der må siges at være fast, jf. ovenfor, skal bopælsregistreres på herberget. Har den pågældende derimod ikke en fast overnatningsmulighed på herberget, og kan den pågældende derfor ikke påregne at overnatte der

hver dag i en periode, vil den pågældende derimod skulle registreres uden fast bopæl i sin hidtidige kommune. En institution – f.eks. en natcafé – hvor man ikke kan opholde sig om dagen, kan ikke danne grundlag for en bopælsregistrering.

Det bemærkes, at kommunens stillingtagen til, om en person skal registreres på en institution, herunder et forsorghjem, krisecenter eller et herberg for hjemløse, er en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. En afgørelse om bopælsregistrering skal meddeles den pågældende og afgørelsen skal – hvis den pågældende ikke ved afgørelsen får medhold fuldt ud - forsynes med klagevejledning, jf. CPR-lovens § 56.

Spørgsmål i relation til kvindekrisecentre

Godkendelse

Kvindekrisecentre er ikke omfattet af godkendelsesbestemmelsen i servicelovens § 144 eller § 142. Den stedlige kommunalbestyrelse skal derfor ikke foretage en formel godkendelse af et kvindekrisecenter.

Tilsyn

Det fremgår af servicelovens § 148a, jf. bemærkningerne til bestemmelsen (L 48), at kommunalbestyrelsen i beliggenhedskommunen har det generelle driftsorienterede tilsyn med de sociale botilbud - herunder også krisecentre - der ligger i kommunen også selvom kommunalbestyrelsen ikke ønsker at lade det pågældende tilbud indgå i sin forsyningsforpligtigelse. Dette gælder dog ikke, jf. servicelovens § 148a, stk. 2, for tilbud, hvor en anden kommune eller region har indgået en generel aftale om anvendelse af samtlige pladser i tilbuddet og om tilsyn, eller hvor tilbuddet er omfattet af regionsrådets generelle driftsorienterede tilsyn, jf. servicelovens § 5, stk.7.

Kommunen kan således med hjemmel i servicelovens § 148a gribe ind over for et krisecenter i kommunen med påbud om forbedringer og forbud mod drift.

Indberetning til Tilbudsportalen

Det fremgår af servicelovens § 14, stk. 2, at en kommunalbestyrelse kun kan lade tilbud, der er optaget på Tilbudsportalen, indgå i den kommunale forsyning.

Det betyder samtidig, at kvindekrisecentre skal være optaget i Tilbudsportalen for at opnå betaling fra en beboers opholdskommune.

Det fremgår af § 5, stk. 3 i bekendtgørelse nr. 681 af 20. juni 2007 om Tilbudsportalen, at oplysninger om private tilbud, der ikke er omfattet af stk. 2, dvs. tilbud, som ikke er godkendt eller som der ikke er indgået en generel aftale med, skal indberettes til Tilbudsportalen af den kommunalbestyrelse eller det regionsråd, som fører det generelle driftsorienterede tilsyn, med tilbuddet jf. servicelovens § 148a.

Selvom kvindekrisecentre ikke skal godkendes i medfør af servicelovens § 144, vil det således være den stedlige kommunalbestyrelse, der har forpligtigelsen, jf. bekendtgørelsen om Tilbudsportalens §

5, stk. 3 og servicelovens § 148a, til at kvindekrisecentret indberettes til Tilbudsportalen. Dette gælder med mindre det pågældende regionsråd har optaget kvindekrisecentret som en del af sin forsyningsforpligtigelse, jf. servicelovens § 5, stk. 7, eller en anden kommunalbestyrelse har indgået en generel aftale om anvendelse af og tilsyn med det pågældende kvindekrisecenter. I disse tilfælde vil det være aftalekommunalbestyrelsen eller det pågældende regionsråd, der skal sikre kvindekrisecentret indberetning til Tilbudsportalen.

Når et kvindekrisecenter fremlægger de oplysninger, der kræves for optagelse i Tilbudsportalen har den stedlige kommunalbestyrelse derfor pligt til at sikre kvindekrisecentret optagelse i Tilbudsportalen.

Fastsættelse af takster på krisecentre og forsorgshjem m.v.

Reglerne i bekendtgørelse nr. 683 af 20. juni 2007 om omkostningsbaserede takster for kommunale tilbud gælder efter ordlyden kun for »kommunale tilbud«. En kommune, der indgår aftale med et privat tilbud, vil efter tilsvarende principper fastsætte en pris for den ydelse, kommunen gør brug af.

Kommunale tilbud er tilbud, som ejes og drives af kommunen. Det vil sige, at begrebet ikke omfatter tilbud, som er etableret i privat regi, som fond (selvejende institution) eller i en anden privatretlig organisationsform. En selvejende institution er også privat, selv om kommunen har en overenskomst med den. Det afgørende er organisationsformen – kommunal eller privatretlig.

For regionale tilbud fastsættes taksterne i forbindelse med rammeaftalen mellem regionen og kommunerne ud fra den samlede udgift, regionen har til tilbuddet.

For private tilbud vil de økonomiske vilkår fremgå af den aftale, der indgås mellem det offentlige og det private tilbud.

Særligt vedrørende takster på krisecentre

Ophold på kvindekrisecentre finansieres af kommunerne via takstbetaling med 50 % statsrefusion. Kommunen (betalingskommunen), hvis borgere opholder sig på krisecentre efter servicelovens § 109, betaler den fastsatte takst.

Udgifter vedrørende børn på krisecentre, herunder lønudgifter mv. til særligt personale til at tage sig af børnene mv., forudsættes indregnet i taksten.

Reglerne i bekendtgørelsen om omkostningsbaserede takster for kommunale tilbud fastsætter regler om, at taksten skal fastsættes for det enkelte tilbud eller for typen af tilbud, jf. § 2. Det kan fx fastsættes pr. plads pr. tilbud. Efter reglerne skal takstberegningen endvidere ske med udgangspunkt i alle tilbuddets gennemsnitlige langsigtede omkostninger, jf. § 3, samt visse særlige omkostninger for kvindekrisecentre og forsorgshjem, jf. § 3, stk. 3.

Et barns ophold på et krisecenter opstår i medfør af moderens ophold. Der er derfor tale om én samlet ydelse. D.v.s, at der ikke for børnene skal beregnes en særskilt takst. Når et kvindekrisecenter beregner pladsprisen, er det dermed ikke kvinde for sig og børn for sig. Dette har ikke noget med betalingsituationen at gøre, jf. nedenfor. Driftsudgifterne (vand, varme, el, mad,

lønudgifter mm.) for børns ophold indregnes derfor i krisecentrenes gennemsnitlige langsigtede omkostninger.

Foruden driftsudgifter til børnenes ophold på et krisecenter (som indregnes i taksten for ophold på krisecenter) kan handlekommunen have udgifter forbundet med, at børnene ofte kan have brug for særlig støtte under opholdet, jf. servicelovens regler herom. Handlekommunen udarbejder særskilte takster herfor i det omfang, at støtten er omfattet af takstbekendtgørelsen.

I takstfastsættelsessituationen fastsætter kommunen, regionen (jf. rammeaftalen), det private tilbud (jf. aftalen med kommunen eller regionen) en takst (pris) for en normalplads i tilbuddet, beregnet ud fra de gennemsnitlige omkostninger ved pladsen. Ved siden af normalpladsen kan der være tillægsydelse, der kan lægges oven i prisen eller fragå i prisen afhængig af tilbuddets indretning.

Eksempel:

Har en kvinde børn med, som optager et værelse, og dermed bruger 2 normalpladser, så er det disse pladser, som kommunen skal betale i betalingssituationen.

Den fastsatte takst gradueres således i den konkrete situation - betalingssituationen - afhængig af, hvad brugeren faktisk lægger beslag på udover normalt tilbuddet.

Hjemtagelse af statsrefusion for kvinders ophold på krisecentre

Der er statsrefusion i forhold til det, som kommunen faktisk betaler - altså på baggrund af betalingssituationen. Refusionen ydes til betalingskommunen for de boformer, der er registreret i Tilbudsportalen. Det skal i den forbindelse bemærkes, at Tilbudsportalen alene er et redskab til at skabe et landsdækkende overblik over de tilbud, som eksisterer på det sociale område. Reglerne om Tilbudsportalen regulerer ikke, hvordan takster for tilbud skal beregnes.

Revisionen i den kommune, der driver krisecentret, efterprøver, at der foreligger oplysninger om, hvilken kommune brugerne kommer fra. Ønsker en kvinde med ophold på et krisecenter at være anonym, må hun over for centrets leder dokumentere eller i det mindste oplyse, hvilken kommune, hun kommer fra. For at sikre et ønske om anonymitet samt sikre et korrekt grundlag for udskrivning af regninger til kommunerne, er det tilstrækkeligt, at oplysningerne kan efterprøves af revisionen.

På det grundlag sendes takstbaserede regninger til betalingskommunerne.

Egenbetaling på krisecentre og forsorgshjem m.v.

Lovgrundlag

Servicelovens § 163, stk. 3, indeholder en bemyndigelsesbestemmelse til ministeren om, at ministeren i en bekendtgørelse fastsætter regler om betaling og om nedsættelse af betalingen i botilbud efter servicelovens §§ 107-110 med et beløb, der opgøres efter så vidt muligt lignende regler som i lov om individuel boligstøtte.

Bemyndigelsen er udnyttet i forbindelse bekendtgørelse nr. 1387 af 12. december 2006 om betaling for botilbud m.v. efter servicelovens kapitel 20 samt om flytteret i forbindelse med botilbud efter §

108. Bekendtgørelsen er en ajourføring - uden indholdsmæssige ændringer om beboerbetaling – af en tilsvarende bekendtgørelse, der var gældende frem til kommunalreformen.

Af § 1 i betalingsbekendtgørelsen fremgår, at betaling for ophold i kommunale boformer efter §§ 109 og 110 sker af beboerens arbejdsindtægt, pension, kontanthjælp eller anden indtægt.

Ifølge § 2 i bekendtgørelsen fastsætter kommunalbestyrelsen betalingen for opholdet i botilbuddet, herunder el og varme. Kommunalbestyrelsen fastsætter endvidere betaling for kost og for andre ydelser, herunder vask, som er en integreret del af opholdet efter lov om social service.

Betalingen kan fastsættes som et samlet beløb eller under hensyntagen til de ydelser, der modtages, bl.a. sådan at det er muligt at fravælge et eller flere måltider eller andre ydelser. Boligbetalingen for ophold i botilbud efter §§ 109 og 110 fastsættes en gang om året ud fra niveauet for boligudgifter for lignende boformer i lokalområdet. Betalingen kan fastsættes som et samlet beløb eller under hensyn til de ydelser, der modtages, bl.a. således at det er muligt at fravælge et eller flere måltider eller andre ydelser. Betalingen kan fastsættes som en takst pr. døgn.

Beboere, der bevarer egen bolig under opholdet, betaler som udgangspunkt ikke for det midlertidige botilbud (boligdelen).

Betalingen kan, som led i efterbehandling, fastsættes sådan, at beboeren får mulighed for en opsparring.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 3, at beboere, der ikke har indtægt, ikke opkræves betaling for opholdet. Til beboere, der ikke har indtægt, fastsætter og udbetaler kommunalbestyrelsen et beløb til personlige fornødenheder, indtil der foreligger et indtægtsgrundlag i form af en arbejdsindtægt, pension, kontanthjælp eller anden indtægt.

Hvilken kommune fastsætter taksten for kost og logi?

Med hensyn til fastsættelse af betaling i botilbud efter §§ 109 og 110 er det kommunalbestyrelsen, der fastsætter betalingen for kost og logi, jf. bekendtgørelsens § 2. Det er den kommunalbestyrelse, der driver botilbuddet eller som har indgået en generel aftale om anvendelse af samtlige pladser i botilbuddet, der fastsætter taksten.

F.s.a regionalt drevne tilbud påhviler opgaven den stedlige kommunalbestyrelse. Fastsættelse af takster for egenbetaling og individuelle ydelser i forbindelse samt opkrævning af beboerbetaling vil med fordel kunne aftales i forbindelse med rammeaftalen.

Hvordan fastsættes egenbetalingen?

Beregningsgrundlaget for fastsættelse af taksten for kost og logi tilvejebringes af driftsherren.

Beboernes egenbetaling kan afregnes direkte med boformen eller med beboerens opholdskommune.

Det er beboerens opholdskommune, som fastsætter borgerens betaling i en afgørelse over for borgeren. Afgørelsen tager hensyn til oplysninger om borgerens indtægter og oplysninger om prisen på det konkrete tilbud, som borgeren benytter.

Der er eksempler på, at kommuner har anmodet forsorgshjemmene om at fremskaffe underskrevet betalingstilsagn fra kommunens egne borgere med henblik på at beregne egenbetalingen og fratække beløbet i borgerens kontanthjælp eller pension. Endvidere er der eksempler på, at kommunerne går ind og foretager en individuel økonomisk vurdering over, hvad kommunen synes er et rimeligt beløb til rådighed og således øger opholdsbetalingen.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at der er et vist beløb til rådighed til egne fornødenheder (»lommepege«) i de tilfælde, hvor kontanthjælpen e.a ikke rækker, fx i relation til unge.

Bestemmelsen indebærer, at kommunen skal foretage en vurdering af, hvilke udgifter, borgeren har og sædvanligvis afholder, og hvilke personlige fornødenheder, borgeren har behov for etc. Beboerens opholdsbetaling kan ikke øges med henblik på at nedsætte den kommunale takst.

Det kan med beboeren aftales, at der udover beboerens egenbetaling trækkes et beløb til opsparring med henblik på udslusning og etablering i egen bolig.

Overførsel af stofmisbrugere til alternativ afsoning i socialt regi henhold til straffuldbyrdslovens § 78

Den 1. januar 2007 blev der indført behandlingsgaranti i Kriminalforsorgens institutioner.

Behandlingsgarantien i fængslerne retter sig mod den gruppe af indsatte, som Kriminalforsorgen ikke skønner egnet til overførsel til alternativ afsoning efter straffuldbyrdslovens § 78 f.x på grund af hensynet til retsfølelsen, farlighedskriteriet eller for lang en dom. Tilbud om misbrugsbehandling for indsatte i kriminalforsorgens institutioner er således et supplement til den behandling, som tilbydes af det almindelige behandlingssystem uden for kriminalforsorgen

Målgruppen for anvendelse af alternativ afsoning efter straffefuldbyrdsloven § 78 er bl.a. fængselsdømte stofmisbrugere, der har behov for særlig behandling eller pleje. Direktoratet for Kriminalforsorgen vurderer om betingelserne nævnt i straffefuldbyrdsloven § 78 er opfyldt, og om der kan gives tilladelse til alternativ afsoning.

Kommunalbestyrelsen har den fulde visitationskompetence og det er således kommunen, der tilbyder og visiterer til det konkrete behandlingstilbud. Visitationen følger reglerne i servicelovens § 101. Det betyder bl.a., at stofmisbrugeren har en ret til at vælge mellem offentlige og private godkendte behandlingstilbud af tilsvarende karakter som det, kommunen har visiteret til. Såfremt stofmisbrugeren er uenig i visitationsafgørelsen, kan han eller hun klage over denne til det sociale nævn.

De sociale myndigheder finansierer behandling i kommunalt regi.

Kvalitetsstandarder for social behandling for stofmisbrug

Ifølge Servicelovens § 139 er kommunerne inden d.1.juli 2007 pligtige til at fastsætte og offentliggøre en kvalitetsstandard for social behandling for stofmisbrug i deres kommune.

Kvalitetsstandarden er udtryk for en politisk besluttet servicestrategi eller målsætning, og den skal afspejle indholdet i samt omfanget og udførelsen af de tilbud og ydelser inden for stofmisbrugsbehandling, som kommunen tilbyder de borgere, der ønsker social behandling for stofmisbrug.

Servicestyrelsen følger udviklingen på området og yder kommunerne rådgivning og inspiration til arbejdet med udarbejdelsen og udviklingen af kvalitetsstandarder.

Servicestyrelsen har på sin hjemmeside derfor gjort det muligt for kommunerne at finde de aktuelle lovmæssige dokumenter (bekendtgørelse, vejledninger til serviceloven) samt eksempler fra enkelte kommuners godkendte kvalitetsstandarder til inspiration for udarbejdelsen af egne standarder:
www.servicestyrelsen.dk

Servicestyrelsen står der ud over til rådighed med rådgivning og støtte telefonisk og opfordrer alle kommuner til at indsende deres kvalitetsstandarder til styrelsen, så de kan anvendes til inspiration for andre kommuner og for at styrelsen kan følge kommunernes arbejde på området.

Yderligere oplysninger eller eventuelle tvivlsspørgsmål om indholdet af dette brev kan rettes til:

Konsulent Rafai Al-Atia, Kommunernes Landsforening (tlf.nr.33703486, e-mail: raf@kl.dk) eller

Fuldmægtig Lene Hundborg, Velfærdsministeriet, (tlf.nr.33929215, e-mail: leh@vfm.dk).

KL & Velfærdsministeriet, den 19. maj 2008

Peter Kjærsgaard Pedersen & Peter Juul

KOPI

Dato: 1 JULI 2010

Justitsminister Lars Barfoed

Socialminister Benedikte Kiær

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech

Kære Birthe Rønn Hornbech

Baggrunden for vores henvendelse til dig og dine ministerkollegaer er det stigende antal udlændinge med sociale problemer, der tager ophold i København.

Københavns Kommune har tidligere beskrevet behovet for initiativer, der kan imødegå problemerne omkring tilstedeværelsen af udlændinge, der opholder sig i Danmark. Vi har påpeget, at der er tale om en national problemstilling, der kalder på handling på regeringsniveau. Vi har foreslået transitrum som en af handlemulighederne. Transitrummet er senest blevet afvist i et åbent samråd i Folketingets Socialudvalg.

Tilkendegivelser fra de private overnatningssteder tyder på, at der er en stigning i antallet af udlændinge, der søger til Danmark. Udover personer fra Østeuropa rapporterer de private om et stigende antal mennesker med afrikansk baggrund. Der er også rapporteret om forældre med børn, der rejser til Danmark, hvor de søger til de private herberger, selvom børn ikke har adgang på de private overnatningssteder.

I det åbne samråd i Folketingets Socialudvalg var konklusionen, at udlændinge uden lovligt ophold i Danmark er en opgave for politiet. Københavns Politi har tidligere overført Københavns Kommune tilkendegivet, at der alene er tale om en politimæssig opgave i det omfang, de pågældende har begået kriminalitet.

Det er helt utilfredsstillende, at der endnu ikke er sket en afklaring af ansvarsfordelingen. Ikke mindst fordi kommunerne ifølge Socialministeriet er afskåret fra at benytte de kommunale herberger som et tilbud til hjemløse udlændinge.

Rådhuset
1599 København V

Telefon
3366 3366

Telefax
3366 7008

Direkte telefon
3366 2202

E-mail
ob@okf.kk.dk

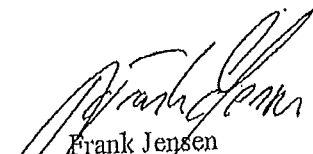
www.kk.dk

Det er ikke godt nok, at disse mennesker er henvist til gaden – hverken overfor den enkelte, men heller ikke af hensyn til de danskere, der med rette efterlyser et alternativ til, at udenlandske hjemløse henvises til gaden med de problemer, som følger heraf.

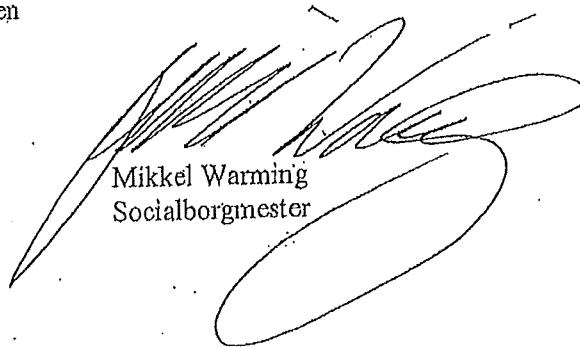
Vi kan derfor ikke kraftigt nok appellere til, at der sker en hurtig afklaring af hvem, der har pligt til at handle i disse sager og på hvilket retsgrundlag. Som denne sag har været håndteret, er der ikke alene behov for at få klarlagt forpligtelserne ift. voksne, men også til de børn, som ifølge med deres forældre opsøger de private overnatningssteder eller sidder på armen af en voksen, som tigger på gaden.

Københavns Kommune skal så stærkt som muligt appellere til, at det slås fast, hvem der har ansvaret for at handle i disse sager. Konkret handling er helt afgørende for at komme mennesker i nød til undsætning her og nu, og for at undgå en gentagelse af sidste vinters situation, hvor udlændingene var i reel fare i vinterkulden.

Venlig hilsen

Frank Jensen
Overborgmester

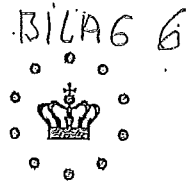

Mikkel Warming
Socialborgmester

KOPI

08 JULI 2010

TO/03 (MK)
MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Overborgmester Frank Jensen
Københavns Kommune
Rådhuset
1599 København V

Dato: 6 JULI 2010

Kære Frank Jensen og Mikkel Warming

Jeg har modtaget jeres brev af 1. juli 2010, der endvidere er sendt til Justitsminister Lars Barfoed og socialminister Benedikte Kiær. I brevet anmoder I om, at der hurtigt sker en afklaring vedrørende udlændinge med sociale problemer, som tager ophold i København.

Udlændinge, herunder EU-borgere, der ikke har ret til at være her, skal rejse ud af landet, eventuelt sendes ud af landet ved politiets hjælp. Sådan har det alle dage været.

Det er politiet, som forelægger sagerne for Udlændingetjenesten. Udlændingetjenesten træffer herefter afgørelse om ud- eller afvisning i alle de sager, hvor dette er muligt efter udlændingeloven og EU-retten.

EU-rettens regler om fri bevægelighed skal ikke anvendes til at eksportere sociale problemer mellem medlemslandene.

Kopi af dette brev er sendt til Justitsministeren og socialministeren.

Med venlig hilsen

Birthe Rønn Hornbech

KOPI

JUSTITSMINISTERIET

Justitsministeren

Københavns Kommune
Overborgmesteren
Rådhuset
1599 København V

Dato: 20 JULI 2010
Sagsnr.: 2010-945-1803
Dok.: JKL40438

Kære Frank Jensen og Mikkel Warming

Tak for jeres brev af 1. juli 2010, hvor I udtrykker alvorlig bekymring over, at udlændinge med sociale problemer tager ophold i København.

Jeg vil i den anledning gerne understrege, at det naturligvis ikke er acceptabelt, at et større antal subsistensløse udlændinge tager ophold i det fri eller i nedlagte bygninger, sådan som det har været tilfældet i København i den seneste tid. Det er ikke acceptabelt, fordi det i vid udstrækning er en uværdig tilværelse for de pågældende selv. Samtidig er det ikke acceptabelt for byens borgere at opleve udlændinge, der ernærer sig ved pågående tiggeri eller egentlig berigelseskriminalitet.

Jeg deler derfor også til fulde jeres ønske om en effektiv myndighedsindsats i bestræbelserne på at komme problemerne til livs.

Københavns Politi har i den forbindelse oplyst, at der har været en konstruktiv dialog om problemerne mellem kommunen og politiet. Det er jeg naturligvis meget tilfreds med; og jeg ser frem til, at denne dialog fortsætter i tiden fremover.

Når det gælder samarbejdet mellem politiet og udlændingemyndighederne, kan jeg oplyse, at der for et par uger siden her i Justitsministeriet på mit initiativ blev holdt et møde mellem politiet, anklagemyndigheden og udlændingemyndighederne. På mødet drøftede man arbejdsgangene i sager om bl.a. subsistensløse udlændinge, herunder samarbejdet myndighederne imellem.

Drøftelserne viste, at såvel politiet som udlændingemyndighederne oplever, at der er et effektivt og velfungerende samarbejde i denne type af

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

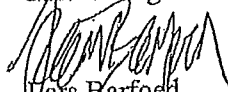
www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

sager. Alle myndigheder er således bl.a. opmærksomme på at udnytte de muligheder for at afvise og udvise subsistensløse udlændinge, som eksisterer efter udlændingeloven og de EU-retlige regler på området.

At dette faktisk er tilfældet, blev i sidste uge illustreret ved politiets anholdelsesaktion og Udlændingeeservices efterfølgende beslutning om udvisning af et større antal østeuropæere, som havde taget ophold i et nedlagt posthus i Njalsgade på Amager og i en teltlejr på Amager Fælled.

Som aktionen i sidste uge var udtryk for, har Københavns Politi betydeligt fokus på problemet, og politiet har forsikret mig om, at man vil fastholde dette fokus i den kommende tid. Jeg er naturligvis meget tilfreds med, at politiet på denne måde bidrager til den fælles myndighedsindsats over for de subsistensløse udlændinge i København.

Med venlig hilsen

Lars Barfoed

KOPI

Overborgmester Frank Jensen, Københavns Kommune
Socialborgmester Mikkel Warming, Københavns Kommune

Ministeren
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk
www.sm.dk

Kære Frank Jensen og Mikkel Warming

Tak for jeres fælles brev af 1. juli 2010 til Justitsministeren, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og mig, hvor I beskriver udfordringen med udlændinge, der indfinder sig i Københavns Kommune uden lovligt ophold.

Dato: 22. juli 2010

Jeg er bekendt med, at I har fået svar fra Justitsministeren og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, der til fulde deler mit ønske om en effektiv myndighedsindsats i bestræbelserne på at komme problemet til livs.

J.nr. 2010-4121

Jeg vil gerne slå fast, at det er min holdning, at personer uden lovligt ophold i Danmark skal hjemsendes så hurtigt som muligt. Ansvar for denne opgave ligger hos politi og udlændingemyndigheder, som det også fremgår af svarene fra mine ministerkolleger.

Ingen lande i EU ønsker efter min opfattelse social turisme. Det er vores sociale systemer simpelthen ikke gearret til. Derfor er der heller ikke i Danmark på det sociale område konkrete planer om nye initiativer på området i forhold til personer, som ikke har lovligt ophold. Gør vi det, så fastholder vi efter min mening udenlandske statsborgere uden lovligt ophold i Danmark i en uacceptabel situation og på falske opholdspræmisser.

Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at der dog kan opstå situationer, hvor der er behov for en ekstraordinær indsats. Som da regeringen sammen med satspuljepartierne i januar 2010 oprettede en pulje, der kunne søges af NGO'er til etablering af akut nødovernatning til alle hjemløse uanset opholdsgrundlag. Der var her tale om et midlertidigt og tidsbegrænset kuldeberedskab på grund af den ekstraordinært lange og kolde vinter.

Med venlig hilsen

Benedikte Kiær

KØBENHAVNS KOMMUNE

Socialudvalget
Borgmesteren

KOPI

R1696 9

Dato 22. OKT- 2013

Social-, Børne- og Integrationsminister
Annette Vilhelmsen
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sagsnr.
2013-0198851

Dokumentnr.
2013-0198851-5

Kære Annette Vilhelmsen

Socialudvalget i Københavns Kommune har drøftet forholdene for udenlandske hjemløse og udenlandske prostituerede i Danmark.

Antallet af udenlandske hjemløse i Danmark er som bekendt for opadgående, hvorfor stadig flere går en udsigtsløs fremtid i møde. En situation, der giver yderligere grobund for handel med mennesker. Eskaleringen i antallet af udenlandske prostituerede skal således ses i sammenhæng med udviklingen i migrationen blandt udsatte grupper.

Socialudvalget deler samme opfattelse som Center Mod Menneskehandel, der har ansvaret for indsatsen overfor handlede kvinder i prostitution, giver udtryk for: Menneskehandel er en krænkelse af menneskerettighederne og en grov udnyttelse af mennesker i en udsat situation. Socialudvalget anerkender den indsats, der udgår fra Center Mod Menneskehandel, men skal fremhæve, at der er behov for en yderligere indsats, fordi problemet er tiltagende.

Selv om det primære ansvar for indsatsen mod menneskehandel og indsatsen for at bekæmpe prostitution er statsligt forankret, er der også behov for en kommunal indsats for at komme en løsning nærmere. Som lovgivningen er i dag, er det ikke muligt for Københavns Kommune at yde social- eller økonomisk støtte til disse grupper.

Socialudvalget foreslår derfor, at den eksisterende indsats styrkes. Desuden foreslår Socialudvalget, at lovgivningen ændres, så Københavns Kommune får mulighed for at oprette et transitrum for udenlandske hjemløse, samt yde støtte direkte til private foreninger, der arbejder med denne målgruppe, samt til private foreninger, der yder hjælp til udenlandske prostituerede.

Jeg skal på vegne af Socialudvalget appellere om en hurtig reaktion fra din og regeringens side, da den nuværende situation er uholdbar og uværdig for de alt for mange udenlandske hjemløse og prostituerede, der lider under den mangelfulde lovgivning.

Venlig hilsen

Mikkel Warming

Rådhuset
1599 København V

Telefon
33 66 33 66

Direkte telefon
33 66 24 51

Telefax
33 66 70 75

E-mail
Mikkel.Warming@sof.kk.dk

www.kk.dk

KOPI

Mikkel Warming
Rådhuset
1599 København V
Mikkel.Warming@sof.kk.dk

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 33 92 93 00
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk
www.sm.dk

Kære Mikkel Warming

Tak for din henvendelse af 22. oktober 2013, hvor du på vegne af Københavns Kommunes socialudvalg foreslår, at Københavns Kommune får mulighed for at oprette transitrum til udenlandske hjemløse samt mulighed for at yde støtte direkte til private foreninger, der arbejder med målgruppen samt private foreninger, der arbejder med udenlandske prostituerede. Til den del af henvendelsen, der handler om udenlandske prostituerede, der befinder sig i Danmark som menneskehandlede, har jeg indhentet bidrag fra Ligestillings- og Kirkeministeriet, som er ansvarligt ministerium på området.

Dato: 5. december 2013

Sagsnr. 2013 - 8134

Ligestillings- og Kirkeministeriet oplyser, at indsatsen mod menneskehandel er forankret i den igangværende nationale handlingsplan til bekæmpelse af menneskehandel. Samtidig har regeringen sammen med Enhedslisten med finansloven 2013 styrket indsatsen yderligere ved bl.a. at udvide den såkaldte refleksionsperiode til ofre for menneskehandel fra 100 til op til 120 dage, at øge reintegrationsstøtten i hjemlandet, når ofrene vender hjem og ved at afsætte midler til at gennemføre landsdækkende kampagner mod menneskehandel. Center mod Menneskehandel samarbejder med Københavns Kommune bl.a. i forbindelse med det opsøgende arbejde på Vesterbro, samt gennem netværksarbejde, hvor både Københavns Kommune og Center mod Menneskehandel deltager.

I forhold til både udenlandske hjemløse og udenlandske prostituerede gælder, at tilbud efter serviceloven er forbeholdt personer, der har lovligt ophold i Danmark. Etableringen af transitrum for udenlandske hjemløse uden lovligt ophold eller særlige sociale tilbud til udenlandske prostituerede uden lovligt ophold vil betyde en udvidelse af målgruppen for tilbud efter serviceloven, og jeg mener

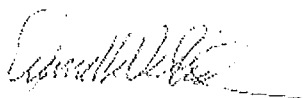
ikke, at en sådan udvidelse af vores sociallovgivning er løsningen på problemstillingerne vedrørende udenlandske hjemløse og udenlandske prostituerede.

Som ministeriet også tidligere har oplyst landets kommuner om, så er det dog inden for servicelovens regler, hvis en kommune giver tilskud efter servicelovens § 18 til en frivillig forening, som arbejder med en målgruppe, der ikke er berettiget til hjælp efter serviceloven.

Langsigtede løsninger vedrørende migrationsstigningen blandt udsatte grupper skal dog først og fremmest findes på EU-niveau gennem blandt andet dialog og videndeling om, hvordan socialt udsathed kan forebygges. Danmark spiller en aktiv rolle på europæisk niveau i forhold til at udveksle viden og erfaring, der kan påvirke den sociale udvikling positivt.

Når det er sagt, så mener jeg samtidig, at vi har en særlig humanitær forpligtelse i vintermånederne til at yde akut hjælp uanset opholdsgrundlag. Derfor er jeg glad for, at vi igen i år har kunnet udmelde en nødovernatningspulje.

Med venlig hilsen

Annette Vilhelmsen

KØBENHAVNS KOMMUNE
Socialudvalget
Borgmesteren

KOPI

Ministeren for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale forhold
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato 09 APR. 2014

Sagsnr.
2014-0053872

Dokumentnr.
2014-0053872-1

Kære Manu Sareen

I København har vi en stigende udfordring i forhold til udenlandske migranter – det være sig EU- eller tredjelandsborgere – som prøver lykken i Danmark. Dette nævnte Frank Jensen og jeg også i brevet til dig af 10. februar 2014.

En nylig korrespondance mellem Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale forhold og Kirkens Korshær har affødt usikkerhed om, hvorvidt ministeriet har til hensigt at ændre på sin hidtidige fortolkning af reglerne omkring udenlandske migranter og optagelse på kommunale herberger.

Derfor er vi glade for at høre, at der kommer en vejledning, så det bliver helt klart for kommunen, hvilke muligheder vi har for at hjælpe de udenlandske migranter. Hvornår forventer ministeren, at en sådan vejledning foreligger?

Det er vigtigt for kommunerne at vide, om målgruppen for herbergerne bliver udvidet. De københavnske herberger forventes ikke at kunne varetage en eventuel udvidelse af den nuværende målgruppe indenfor den nuværende kapacitet, og der vil være tale om en ny stor målgruppe efter serviceloven, som kommunerne skal kompenseres økonomisk for.

Vejledningen er også vigtig i forhold til at få skabt en ramme for, hvem der gør hvad i forhold til de udenlandske migranter fremadrettet. Så længe der ikke er lovhjemmel til at etablere et transitrum, ønsker vi i København at intensivere samarbejdet mellem de private organisationer og kommunens hjemløseenhed, jobcentre, International House m.fl. Det skal medføre, at man så effektivt som muligt indenfor lovgivningens rammer får håndteret de akutte sociale og sundhedsmæssige problemer, samtidig med man får rådgivet de udenlandske migranter om mulighederne – og ikke mindst de store barrierer – for at finde arbejde i Danmark og om muligheden for at få hjælp til at vende hjem.

Jeg vil opfordre ministeren til at se nærmere på, om Den Europæiske Fond for Bistand til de Socialt Dårligt Stillede muligvis kunne være med til at hjælpe de udenlandske migranter, så deres ophold i Danmark ikke betyder, at de oplever en social deroute.

Rådhuset
1599 København V

Telefon
33 66 33 66

Direkte telefon
33 66 24 51

Telefax
33 66 70 75

E-mail
Borgmester@sof.kk.dk

www.kk.dk

Jeg vil meget gerne invitere dig ud, så vi sammen kan besøge nogle af de steder og private NGO'er i København, som hjælper udenlandske migranter i dag.

Venlig hilsen

Jesper Christensen

KOPI

 MINISTERIET FOR BØRN, LIGESTILLING,
 INTEGRATION OG SOCIALE FORHOLD

 Københavns Kommune
 Rådhuset
 1599 København V
 Att.: Socialborgmester Jesper Christensen

 Ministeren
 Holmens Kanal 22
 1060 København K

 Tlf. 33 92 93 00
 Fax. 33 93 25 18
 E-mail sm@sm.dk
 www.sm.dk

Kære Jesper Christensen

Mange tak for din henvendelse af 9. april 2014, hvor du beskriver en stigende udfordring med udenlandske migranter. Først og fremmest skal jeg beklage det sene svar.

Dato: 7. juli 2014

Som du ved, er jeg opmærksom på, at det i visse situationer kan være svært for kommunerne og det enkelte herberg eller forsorgshjem at vurdere, om en uregistreret unionsborger har lovligt ophold og kan have ret til hjælp.

Sagsnr. 2014-5708

Derfor arbejder Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold på en orientering til kommuner og relevante tilbud om reglerne på området. Orienteringen forventes at være færdiggjort i efteråret 2014.

Jeg har noteret mig jeres ønske om at intensivere samarbejdet mellem de private organisationer og kommunens enheder i forhold til udenlandske migranter. Det er vigtigt for mig at understrege, at et sådan samarbejde skal etableres indenfor de lovgivningsmæssige rammer på området.

Jeg kan i øvrigt oplyse dig om, at regeringen naturligvis vil arbejde for, at støtten fra Den Europæiske Fond for Bistand til de Socialt Dårligst Stillede kommer de mest udsatte grupper i Danmark til gode på bedst mulig vis. Midlerne fra fonden forventes udmøntet via en åben ansøgningspulje, og ansøgerkredsen omfatter blandt andet frivillige organisationer i Danmark, som allerede i dag har kontakt med de mest socialt udsatte grupper.

Jeg har desværre ikke mulighed for at mødes på grund af en travl kalender. Jeg har i stedet bedt Kontoret for Udsatte og Civilsamfund i ministeriet om at tage kontakt til Københavns Kommune med henblik på at aftale besøg hos nogle af de private NGO'er, der hjælper udenlandske migranter i dag.

Med venlig hilsen

Manu Sareen

KOPI

Kommunernes Landsforening
Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk
www.sm.dk

Orientering om udenlandske hjemløse og ophold på forsorgshjem og væresteder med hjemmel i serviceloven § 110

Dato: 3. december 2010

Ret til ydelser efter servicelovens § 110 (herberger og forsorgshjem mv.)

J.nr. 2010-7875

I forbindelse med vejr-situationen (kulde og sne) i Danmark den seneste uges tid og Socialministeriets støtte til at etablere midlertidige overnatningsmuligheder til hjemløse borgere, der sover på gaden i vintermånederne (nødovernatning), er der i medierne gengivet visse opfattelser fra kommunalt hold af servicelovens regulering af området bl.a. i forhold til hjemløse uden lovligt ophold i Danmark. Socialministeriet vil på den baggrund gerne på ny redegøre for de kommunale rammer og muligheder i forhold til dette område. Der kan i øvrigt også henvises til tidligere fælles skrivelse fra KL og det daværende Velfærdsministerium til kommunerne af 19. maj 2008.

Forsorgshjem og herberger er botilbud beregnet til midlertidigt ophold efter servicelovens § 110. Der er tale om en individuel ydelse efter serviceloven og optagelse er derfor betinget af, at pågældende har lovligt ophold her i landet. Herudover skal pågældende være omfattet af målgruppen for tilbuddet, der er "personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp."

Optagelse kan ske ved direkte personlig henvendelse – det såkaldte selvmøderprincip - eller ved henvisning fra offentlige myndigheder eller forvaltningsgrene, fx politiet.

Det er boformens leder, der træffer afgørelse om optagelse og således skal vurdere, om der er tale om personer, der har lovligt ophold her i landet, og som tilhører målgruppen.

Tilsvarende gælder optagelse af besøgende i natcafeer mv. etableret i tilknytning til en § 110-boform. Da der er tale om åbne tilbud uden visitation og registrering, kan det fx på grund af sprogproblemer mv. være vanskeligt at vurdere, om der er tale om personer, der lovligt opholder sig her i landet, og som tilhører målgruppen. Der kan derfor være behov for en nærmere undersøgelse af de pågældendes baggrund og situation, som kan gennemføres inden for 1-2 dage.

Staten refunderer 50 % af udgifterne i forbindelse med drift af boformer efter Servicelovens § 110.

Ifølge § 3 i bekendtgørelse om statsrefusion og tilskud, samt regnskabsafregning og revision på Socialministeriets ressortområde er det en betingelse for at opnå statsrefusion, at ydelsen skal være tildelt i overensstemmelse med lovgivningen.

Hvis en ydelse er tildelt uden hjemmel, kan kommunen derfor ikke opnå statsrefusion. Hvis en kommune uretmæssigt har modtaget statsrefusion, skal den refunderes.

Det vil sige, at udenlandske hjemløse – uanset opholdsgrundlag – kan få ophold på forsorgshjem mv. med hjemmel i servicelovens § 110. Ved ophold ud over 1-2 dage medfører opholdet, at der ikke kan hjemtages statsrefusion for det antal beboere, som ikke har lovligt ophold i Danmark.

Det vil til gengæld være inden for servicelovens regler, hvis en kommunalbestyrelse giver tilskud efter servicelovens § 18 til en frivillig forening, der driver et overnatningstilbud, der tager mod udlændinge, der ikke er berettiget til hjælp efter serviceloven.

Kommunalbestyrelsen har endvidere en begrænset mulighed for at udleje lokaler til foreninger, frivillige organisationer mv., der ønsker at oprette et overnatningstilbud til udlændinge, der ikke er omfattet af sociallovgivningen. Det kræver, at lejen fastsættes på markedsvilkår, og at de kommunale lokaler udgør en overkapacitet. Det vil sige, at de ikke er i brug til andre aktiviteter, som kommunen skal varetage efter anden lovgivning.

Socialministeriet vil anmode KL om snarest belejligt at orientere kommunerne om ovenstående.

Eventuelle spørgsmål kan rettes til konsulent Peter Juul, Socialministeriet, på telefon 33 92 92 42.

Med venlig hilsen

Jakob Krogh
Kontorchef

KOPI

Ministeriet for børn, ligestilling, integration og sociale forhold
Minister Manu Sareen
Holmens kanal 22
1060 København K

Ministeriets udmelding om udenlandske hjemløses ret til ophold på herberg mv.

Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold offentliggjorde den 11. december 2014 en meddelelse med en orientering om regelgrundlaget for optagelse af hjemløse uregistrerede EU-borgere på forsorgshjem og herberger. Ifølge ministeriets nye fortolkning, er det nu muligt for hjemløse uregistrerede EU-borgere at tage ophold på forsorgshjem og herberger.

KL skal hermed gøre ministeren opmærksom på, at ministeriets fortolkning er en ændring i forhold til hidtidig fortolkning, og der er tale om en ændring af gældende praksis. Derudover er det KL's opfattelse, at der er tale om en udvidelse af målgruppen.

Serviceovens bestemmelse § 110 definerer målgruppen for ophold på herberg, forsorgshjem mv. Her fremgår det, at for at kunne blive optaget på et herberg kræver det, at man er i den målgruppe serviceoven beskriver, og her gælder det ”..... tilbud efter serviceovens § 110 er boformer til midlertidigt ophold for personer med særlige sociale problemer, som ikke har eller ikke kan opholde sig i egen bolig, og som har behov for botilbud og for tilbud om aktiverende støtte, omsorg og efterfølgende hjælp. Det kan fx være hjemløse med et misbrug eller personer med psykiske lidelser. Boligmangel er i sig selv ikke tilstrækkeligt til at begrunde ophold på et forsorgshjem. EU-borgere med lovligt ophold, som tilhører målgruppen, har også adgang til botilbud mv. efter serviceovens § 110.”

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 4, har en arbejdssøgende EU-borger ret til ophold i Danmark i indtil seks måneder og herefter så længe det kan dokumenteres, at den pågældende ”søger arbejde og har reelle chancer for ansættelse.”

Den 11. februar 2015

Sags ID: SAG-2013-05079
Dok.ID: 1970108

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

www.kl.dk
Side 1/2

Det er KL's opfattelse, at hjemløse uregistrerede EU-borgere ikke har ret til ophold på forsorgshjem eller herberg. Dette skyldes tre forhold:

- Opfylder EU-borgeren målgruppekriteriet for ophold på forsorgshjem eller herberg, vil de ikke opfylde EU's opholdsbekendtgørelses § 3, stk. 4, idet de ikke vil være reelt jobsøgende eller have en reel chance for at finde arbejde.
- Opfylder de betingelserne, der er knyttet til opholdsbekendtgørelsen, vil de ikke være omfattet af målgruppekriterierne, der gælder for § 110-ophold.
- Ophold på et herberg betyder, at målgruppen heller ikke opfylder kravet om ikke at blive en urimelig byrde for værtslandets sociale system, idet et ophold på fx herberg er en omkostningstung foranstaltning, både for kommunerne og staten.

I ministeriets meddelelse, er vurderingen af hvorvidt borgeren har lovligt ophold lagt ud til den enkelte institutionsleder. Det er KL's opfattelse, at den enkelte institutionsleder ikke har de fornødne kompetencer eller redskaber til at foretage denne vurdering og dette ansvar. Det forekommer desuden helt uhensigtsmæssigt at institutionsleders individuelle afgørelse uden videre påfører kommunerne omkostninger til disse borgeres ophold.

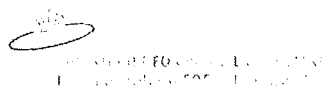
Det er KL's opfattelse, at ministeriets nye fortolkning, hviler på et usikkert retligt grundlag. Såfremt ministeriet alligevel fastholder den nye praksis vil det konstituere en ny retstilstand, som vil blive omfattet af DUT-regelsættet. KL skal derfor anmode ministeren om at foretage en revurdering af ministeriets udmelding på området.

Med venlig hilsen

Martin Damm

Kristian Wendelboe

KOPI

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2014 - 5672

23. oktober 2014

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 24. juni 2014 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds-
delige svar på spørgsmål nr. 452 (SOU alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 452:

"Ministeren bedes redegøre for lovligheden eller ulovligheden af, at der kommunalt oprettes såkaldte transitrum, hvor udenlandske hjemløse tilbydes overnatning og oplysning, vejledning og hjælp til hjemrejse, og ministeren bedes eksplicit redegøre for hjemlen for dennes konklusion"

Svar:

Det er en betingelse for at benytte et tilbud efter serviceloven, at man har lovligt ophold her i landet, jf. servicelovens § 2. For at opnå støtte efter serviceloven, skal der ud over det lovlige ophold her i landet, ifølge lovens sigte og formål, også være et særligt behov, der følger af nedsat psykisk eller psykisk funktions-
evne eller skyldes særlige sociale problemer.

I forhold til reglerne på udlændingeområdet har Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold indhentet bidrag fra Justitsministeriet, der oplyser følgende:

"Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der er tale om hjemløse udlændinge, der skal udrejse og dermed ikke opholder sig lovligt i Danmark.

Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal udlændinge, der ikke har ret til at op-
holde sig her i landet, udrejse af landet.

Den der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 2.

Det er Justitsministeriets vurdering, at den, der stiller husrum til rådighed for en udlænding med ulovligt ophold her i landet, er omfattet af udlændingelovens § 59, stk. 7, nr. 2."

Manu Sareen

/ Johanne Lykke Aggergaard